

նամ դարնեն քե սպանեն. էսայ երկիր սէհրի երկիր մը է:—Էն էք ճուղապ տվեց, ասաց. «Երկէն խօսք պէտք չի, թէ որ կուգեաս, թուի ձիւս վէրէն քե տանեմ. թէ չես իրաց, վերջի խօսք տուր ես տանամ էրթամ»:—Ինչպէս չի գեամ, ասաց Սիւսաթ խաթուն, ձիւ ճան մը կայ քրոյ ուղուրին է: Ես քե կանչեցի րիւրի որ խեա քե գեամ: Ասաց թէ չէ համայ թուաւ ձիւս քեամակ Սանասար քչեց գնացին:

14. Վեր ճամխուն ինչոր ըսասա էկաւ բարե խտուր Սանասար թէ քեար, թէ թիւփ, թէ ճանաւար, մինչև եզրեց¹ էն երկիր: Էն տեղ մէկ մուռտառ ճանաւար մը ըսասա էկաւ, ինոր բարե չի տուր: Էն ճեանաւարն էլ էլաւ խեա էրկնուց բանձր ձէտով կանչեց. «Հա՛ տարա՛ւ, Սանասար քեառտուն ճէօղ ծամ աղջիկն տարաւ»: Էս ձէն քեարն լսեց՝ տվաւ թփին, թիւփն ծառին, ծառն հայվանին չու՛մ ձէն խտուր մէջ քեաղքին: Քեաղաք քեաղքով՝ մէկ մէկին խապար տվին, խեծել խէծաւ բաղմացաւ, ինգեան Սանասարի խեռէն: Մովու աւազին խեսապ² կէր, երկնուց ասաղին խեսապ կէր, գէտնի բիյոսին խեսապ կէր, խեծին՝ խեսապ չկէր: Սանասարն էր՝ աղջիկն տարաւ խի մէկ բանձր սարի մը գլէօխ տառցաւ տեխ խեծել, քաշեց թուրն կեծակին ասաց.

«Յիշամ քե խէրն կենասնին,

Մարութայ բանձր Ատաւածածին,

Խաչն պատարաքին վեր աջն թեւին:»

Եօթն օր գիշեր ցէրէկ անօթի ծարաւ ըրտեց էտ խեծել:

15. Աւուր մէկ Պաղտասար ճան խաղալու մէջ աչքն իսկեց³ վեր Սանասարի ասաղին, տեսաւ որ ախպօր ասաղն նվազեր է: Հա՛մայ ճաներն իթալ վազէվազ գնաց տունը՝ մօտ ուր մէր, ասաց. «Տիւ եմ ախպէրն սըո՛ր ես օգօրկե»:—Ասաց ես տեղ չեմ օգօրկե:—Ի՛նչն⁴ չես օգօրկե, չէ՛, կէօ. իմ ախպօր ասաղ նվազիմնացե փշուր մը հողին:—Ասաց աղմբն տեսմ. քրոյ ախպէր գնաց Քեաչանց երկիրը:—Քրոյ տուն աւիրի, ասաց Պաղտասար, ինչի ձիւ խապար չտվիր, որ ես էլ մէկ տեղ էրթի: Տառձաւ ասաց, մարէ. ի՛նչ սիլախ⁵ է թողե ըտեղ: Մէկ թեթեւ ըռըմ՝ առաւ ուր ըռըմ, պլըլիլաւ տեխ⁶ Քեաչանց երկիրը. աչք թարթելու չափ խտուր ախպօր հաւարին⁸:

16. Զատանց տեսաւ մէկ սև ձիւս որ մը, որ արքնի մէջ թաթըլվիր է, ինկե մէջ խեծելին կկտրի: Կանչու՛մ մը կանչեց խտուր վեր սև ձիւս որին ասաց. «Պատրաստ կաց, կայ չկայ տիւ ես

1 Հաստ. 2 Հխապ—հաշիւ ու համար: 3 Քցել, մգել.
4 Ինչպէս: 5 Երթայի: 6 Սիլախ. վէր. դրախ.
7 Սլացաւ-վկպի: 8 Օղնութեան կոչին: